

Dirshu
דרשו ד' ועזרו
קחו עולמות לחינוך
ועידוד לימוד התורה

זכויות ליום הדין
**מצטרפים
ללימוד
'הדף היומי'
בהלכה**

ביומא דהילולא של 'החפץ חיים'
יום רביעי כ"ד אלול תשפ"א

מרן הקדוש ה'חפץ חיים'

אם אין גאון יש שמירת הלשון
יש אדם שמרגל בלשון הרע מחמת גאון, בגלל שמחשיב את עצמו לחכם ביותר וכלם קטנים בעיניו ומפני כן מעז להתלוצץ על חברו, על כן החפץ לטהר את נפשו מהעוון המר הזה, יחשוב תמיד בגדל גנות הגאון.

תתפלל עלי

יהודי שעמד לעלות לארץ הקדש עבר בראדיו על מנת להתברר אצל ה'חפץ חיים', רבנו בקש ממנו להעביר פתק ליהודי בשם יעקב שהיה המלמד שלו בילדותו, פאשר עלה לארץ ישראל, הלך היהודי לאותו מלמד זקן ואמר לו שיש מכתב בשבילו מה'חפץ חיים', קרא המלמד בהתרגשות את המכתב ואמר 'לשליח בהתפעלות: ראה מה כותב ה'חפץ חיים' שהיות ואני קרוב יותר למקומות הקדושים ותפילתי מתקבלת יותר, על כן הוא מבקש שאתפלל עליו שיזכה להיות א ערלאכער איד (יהודי טוב).

מכבדי אכבד

בזמן שהותו של ה'חפץ חיים' בפנסיה הגדולה, לקח עמו ספר לעיון, אך בכל זמן שאחד מהמשתתפים נאם, סגר את הספר והקשיב מפני כבודם של הנואמים וזאת למרות שלא שמע את הנאמר ולא ישב מולם אלא בצד.

רב מוכר ספרים

רבנו לא הסכים לקבל משרות רבנות ועד גיל ארבעים התפרנס מחנות שניהלה אשתו ולאחר מכן התפרנס ממכירת ספריו, קהלות רבות בישראל בקשו ממנו שיזאיל לקחת על עצמו את על רבנות עירם ורבנו התמיד בסירובו ואפלו כאשר נפוץ שמו בכל העולם עדין היה לבוש בבגדי יהודי פשוט ולא במעיל וכובע רבניים.

להפסיק באמצע וכוף

בשעת מחלוקת, גם אם קשה לו מאד להפסיק מהנכונות, יפסיק באמצע ולא יסיים את ההתנצחות, כי מוטב לאדם שיתביש בעולם הזה לפני אנשים יחידים ולא יתביש לעתיד לבוא לפני כל הבית דין של מעלה.

המעביר על מדותיו מרויח כפול

יגיל עצמו במדת מעביר על מדותיו, שמלבד שהיא מדה קדושה כשעצמה שבעבור זה מעבירים לו לאדם על כל פשעיו, עוד היא תועלת גדולה שלא יבוא לידי פגע ומחלוקת.

לברח מהאש

בהיותו אברהם צעיר פרצה מחלוקת בראדיו נגד הרב, וה'חפץ חיים' נמלט מהעיר לעיר אחרת עד שתשקע אש המחלוקת, שאל אותו הרב של אותה העיר "למה אברהם תלמיד חכם כמוך בורח בשעה כזו? כשיש שרפה עליך לסייע בכבויה", השיב לו רבנו "נתן להציל משרפה בתחלתה אך כאשר היא אוהזת בכל פנות הבית אין מה לעשות אלא להמלט".

מחלוקת בגלל הפה

המריבה הגדולה שהיתה בראדיו נמשכה מספר שנים וכל המעורבים בה, גם הרב וגם האנשים שיצאו נגדו, נענשו בקצור ימים רח"ל, מעשה זה היה אחד הגורמים לכה שה'חפץ חיים' נטל על שכמו מלאכה קשה כל כך של פתיבת ספרי ה'חפץ חיים' ושמיכת הלשון, למען ידעו הבריות על קלקול פח הדבור.

לשון הרע שקול לשבעים ישיבות

כאשר היתה פעם מחלוקת בישיבת ראדיו, נכנס החפץ חיים לישיבה ונאם במשך שעותים במרירות נפש על עון המחלוקת ובתוך דבריו אמר "מוטב שיאבדו אפלו שבעים ישיבות ובלבד שהוא לא יכנס לכת מספרי לשון הרע".

חסד

כשם שיש חובה לקבוע עתים לתורה בכל יום, כך חובה שלא יחסר ליהודי ממצת החסד אפלו יום אחד מימי חייו ויחפש כל יום לעשות חסדים.

עשה חסד מתי שיזדמן לך, ואפלו כמה פעמים ביום, ואל תאמר גמלתי חסד פעם אחת ויצאתי ידי חובה.

טבע האדם הוא אהבת עצמו, הקנאה טבועה בו מיום שנולד וצריכה עמל גדול כדי לשנות את הטבע ולהגיע למדרגה של עשית חסד עם הזולת.

העושה חסד, או אפלו רק לומד על נושא החסד מתוך פננה לקיום, מיד הוא זוכה לשפע של חסדים ממרומים.

מעלת מצות החסד, שעושה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים.

הזכות של עשית חסד עומדת לו לאדם כל ימי חייו ואף לדורות הבאים אחריו.

כפי גדר ההרגל שהרגיל אדם עצמו במצת הטוב והחסד כל ימיו, כן לפי ערכו

הזה יקבל אחר כך השפעת טובו ורב חסדו של הקדוש

ברוך הוא בעולם הזה ובעולם הבא.

להשגיח על הפרה

בהיותו אברהם צעיר קנה ה'חפץ חיים' פרה שתהיה להם פרנסה ממכירת החלב. ובאותה תקופה החליט לצאת לעזרה סמוכה ללמד ביחידות בבית המדרש, רבנו עזב את ביתו כשאחד ממקורביו מלווהו, באמצע הדרך פנה רבנו למלווה וביקש ממנו למסר לאשתו שנשארה בבית הודעה דחופה והביא לו פתק סגור בעבורה.

המלווה לא עמד בנסיון ובסקרנותו הרבה פתח את הפתק לראות מה כל כך דחוף להודיע בבחילות, תכן ההודעה הדהים אותו: ה'חפץ חיים' בקש מאשתו להשגיח על הפרה שהיות ואלו ימי השוק והגזיזים באים עם סחורתם ועלולים לעמד ליד החצר שלהם ועל כן יש להרחיק את הפרה מהגדר כדי שלא תאכל מסחורתם שהרי גזל עכו"ם הוא אפלו בפחות משוה פרוטה.

אל תעשה מצוות במקומי

אחד מן האורחים ששהו בביתו של רבנו ראה אותו טורח הרבה שיהיה לאורחים נח ורצה לעזר לרבנו כדי להקל על המלאכה, אמר לו ה'חפץ חיים': **"וכי תרצה אולי להניח תפליו במקומי? לא, וכך גם מצוות הכנסת אורחים היא מצוה שאני מחיב בה ולא האורח"**.

הכנסת אורחים בשלמות

איש אמיד שהתארח אצל רבנו בשבת התנה מראש שמסכים להתארח אף ורק באם ירשה לו לשלם עבור ארוחותיו, רבנו הסכים ונטל כסף מהאורח, מיד במוצאי שבת בא רבנו והשיב לו את כספו באמרו שאינו גובה תשלום על מצוות הכנסת אורחים. שאל אותו היהודי "מדוע אם כן לקחת את הכסף בערב שבת? השיב לו רבנו "כדי שיהיה לה יותר ענג שבת שאתה אוכל משלה ולא משל אחרים".

פרקי תהילים:

יָדִיד עֲשִׂינִי וְיִכְוֹנֵנִי הַבִּינֵנִי וְאַלְמֵדָה מִצֹּתִיד: וְרֵאדִי יִרְאוּנִי וְיִשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְרֶךָ יִחַלְתִּי: יְדַעְתִּי ד' כִּי צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאַמּוּנָה עֲנִיתָנִי: יְהִי נָא חֲסֶדְךָ לְנַחְמֵנִי כְּאִמְרַתְךָ לְעַבְדֶּךָ: וְבֵאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחִיָּה כִּי תוֹרַתְךָ שַׁעֲשָׁעִי: וְיִבְשׂוּ זֵדִים כִּי שָׁקַר עֲזוּתִי וְאֲנִי אֲשִׁית בַּפְּקוּדֶיךָ: יִשׁוּבוּ לִי וְרֵאדִי וְיִדְעִי עֲדָתִי: יְהִי לִבִּי תָמִים בַּחֲקֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:

שָׁרִים רְדַפּוּנִי הֲנֵם וּמִדְבַרְךָ פֶּתַח לִבִּי: שֵׁשׁ אֲנֹכִי עַל אִמְרַתְךָ כְּמוֹצֵא שֶׁלֶל רֵב: שָׁקַר שְׁנֵאתִי וְאַתְעַבָּה תוֹרַתְךָ אֶהְבֵּתִי: שֶׁבַע בָּיִם הִלְלִיתִיךָ עַל מִשְׁפָּטֶיךָ צְדָקָה: שְׁלוֹם רֵב לְאַהֲבֵי תוֹרַתְךָ וְאִין לְמוֹ מִכְשׁוֹל: שִׁבְרֹתִי לִישׁוּעָתְךָ ד' וּמִצֹּתִיךָ עֲשִׂיתִי: שְׁמֶרָה נִפְשִׁי עֲדָתִיךָ וְאַהֲבֵם מֵאֵד: שְׁמֵרֹתִי פְקוּדֶיךָ וְעֲדָתִיךָ כִּי כָל דַּרְכֵי נִגְדָה:

רָאה עֲנִי וְחַלְצֵנִי כִּי תוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: רִיבָה רִיבֵי וּגְאֻלֵּנִי לְאִמְרַתְךָ תִּנְי: רַחוּם מְרַשְׁעִים וְיִשׁוּעָה כִּי חָקִיד לֹא דָרְשׁוּ: רַחֲמֶיךָ רַבִּים ד' כְּמִשְׁפָּטֶיךָ תִּנְי: רַבִּים רְדַפִּי וְצָרִי מִעֲדוּתִיךָ לֹא נִטִּיתִי: רֵאִיתִי בְגָדִים וְאַתְקוּשְׁטָה אֲשֶׁר אִמְרַתְךָ לֹא שָׁמְרוּ: רָאה כִּי פְקוּדֶיךָ אֶהְבֵּתִי ד' כְּתִסְדֶּךָ תִּנְי: רֵאשׁ דְּבָרְךָ אֶמֶת וְלַעֲוֹלָם כָּל מִשְׁפָּט צְדָקָה:

אֲשָׁרִי תָמִימִי דָרְךָ הַהֲלֹכִים בְּתוֹרַת ד': אֲשָׁרִי נִצְרִי עֲדָתִי בְּכָל לֵב יִדְרָשׁוּהוּ: אִף לֹא פָעַלְו עוֹלָה בְּדַרְכֵי הַלְכוּ: אֲתָה צִיִּיתָה פְקוּדֶיךָ לְשֹׁמֵר מֵאֵד: אַחֲלִי וְכִנּוּ דַרְכֵי לְשֹׁמֵר חָקִיד: אִזּוּ לֹא אֲבוֹשׁ בְּהִבְטִיתִי אֶל כָּל מִצֹּתִיךָ: אוֹדֶךָ בִּישָׁר לִכְבַּב בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֶיךָ צְדָקָה: אֵת חָקֶיךָ אֲשֹׁמֵר אֶל תַּעֲזוּבֵנִי עַד מֵאֵד:

לְעוֹלָם ד' דְּבָרְךָ נִצָּב בְּשָׁמַיִם: לִדּוֹר וָדוֹר אֲמוּנָתְךָ כּוֹנֵנֶת אֶרֶץ וְתַעֲמַד: לְמִשְׁפָּטֶיךָ עֲמִדוֹ הַיּוֹם כִּי הִסַּל עַבְדֶּיךָ: לוֹלִי תוֹרַתְךָ שַׁעֲשָׁעִי אִזּוּ אֲבַדְתִּי בַּעֲנִי: לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי בָם חִיִּיתִנִּי: לֵךְ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פְקוּדֶיךָ דָרְשִׁיתִי: לִי קוֹי רְשָׁעִים לְאֲבַדְתִּי עֲדָתִיךָ אֶתְבּוֹנֵן: לְכָל תַּכְלָה רֵאִיתִי חַץ רַחֲבָה מִצֹּתִיךָ מֵאֵד:

מֵה אֶהְבֵּתִי תוֹרַתְךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחָתִי: מֵאֲוִיבֵי תַחֲפֹמֵנִי מִצֹּתִיךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי: מִכָּל מְלַמְדֵי הַשִּׁפְלִיתִי כִּי עֲדוּתִיךָ שִׁיחָה לִי: מִזְּמִנִים אֶתְבּוֹנֵן כִּי פְקוּדֶיךָ נִצְרָתִי: מִכָּל אֶרֶץ רַע פְּלֹאֵתִי רִגְלִי לְמַעַן אֲשַׁמְרֶךָ דְּבָרְךָ: מִמִּשְׁפָּטֶיךָ לֹא סָרְתִי כִּי אֲתָה הוֹרַתִּנִּי: מֵה נִמְלָצוּ לַחֲכִי אִמְרַתְךָ מִדְּבַשׁ לִפִּי: מִפְּקוּדֶיךָ אֶתְבּוֹנֵן עַל כּוֹ שְׁנֵאתִי כָּל אֶרֶץ שָׁקַר:

אֲשָׁרִי תָמִימִי דָרְךָ הַהֲלֹכִים בְּתוֹרַת ד': אֲשָׁרִי נִצְרִי עֲדָתִי בְּכָל לֵב יִדְרָשׁוּהוּ: אִף לֹא פָעַלְו עוֹלָה בְּדַרְכֵי הַלְכוּ: אֲתָה צִיִּיתָה פְקוּדֶיךָ לְשֹׁמֵר מֵאֵד: אַחֲלִי וְכִנּוּ דַרְכֵי לְשֹׁמֵר חָקִיד: אִזּוּ לֹא אֲבוֹשׁ בְּהִבְטִיתִי אֶל כָּל מִצֹּתִיךָ: אוֹדֶךָ בִּישָׁר לִכְבַּב בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֶיךָ צְדָקָה: אֵת חָקֶיךָ אֲשֹׁמֵר אֶל תַּעֲזוּבֵנִי עַד מֵאֵד:

יָדִיד עֲשִׂינִי וְיִכְוֹנֵנִי הַבִּינֵנִי וְאַלְמֵדָה מִצֹּתִיךָ: וְרֵאדִי יִרְאוּנִי וְיִשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְרֶךָ יִחַלְתִּי: יְדַעְתִּי ד' כִּי צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאַמּוּנָה עֲנִיתָנִי: יְהִי נָא חֲסֶדְךָ לְנַחְמֵנִי כְּאִמְרַתְךָ לְעַבְדֶּךָ: וְבֵאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחִיָּה כִּי תוֹרַתְךָ שַׁעֲשָׁעִי: וְיִבְשׂוּ זֵדִים כִּי שָׁקַר עֲזוּתִי וְאֲנִי אֲשִׁית בַּפְּקוּדֶיךָ: יִשׁוּבוּ לִי וְרֵאדִי וְיִדְעִי עֲדָתִי: יְהִי לִבִּי תָמִים בַּחֲקֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ:

רָאה עֲנִי וְחַלְצֵנִי כִּי תוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: רִיבָה רִיבֵי וּגְאֻלֵּנִי לְאִמְרַתְךָ תִּנְי: רַחוּם מְרַשְׁעִים וְיִשׁוּעָה כִּי חָקִיד לֹא דָרְשׁוּ: רַחֲמֶיךָ רַבִּים ד' כְּמִשְׁפָּטֶיךָ תִּנְי: רַבִּים רְדַפִּי וְצָרִי מִעֲדוּתִיךָ לֹא נִטִּיתִי: רֵאִיתִי בְגָדִים וְאַתְקוּשְׁטָה אֲשֶׁר אִמְרַתְךָ לֹא שָׁמְרוּ: רָאה כִּי פְקוּדֶיךָ אֶהְבֵּתִי ד' כְּתִסְדֶּךָ תִּנְי: רֵאשׁ דְּבָרְךָ אֶמֶת וְלַעֲוֹלָם כָּל מִשְׁפָּט צְדָקָה:

הַלְמוּד הַיּוֹמִי 'דַּף הַיּוֹמִי בַּהֲלָכָה' בַּמְשָׁנָה בְּרוּרָה

הַהֲלָכוֹת בְּשָׁבוּעַ זֶה ב'דַּף הַיּוֹמִי בַּהֲלָכָה' סִימָן תרל"ט:
נִלְמַד אֶת פְּרָטֵי הַדֵּינִים בַּסְּעִיפִים הַבָּאִים:

סְעִיף א': מַהִי צוּרַת הַהֲנַהֲגָה הַרְאוּיָה בַּיְשִׁיבָה בַּסְּפָה?

אֵיזָה כְּלִים מִתֵּר לַהֲכַנִּיס לַסְּפָה? אֵיזָה דְבוּרִים יֵשׁ לַהֲזַהֵר מְאֹד שְׁלֹא לְדַבֵּר בַּסְּפָה?
מִצְוַת יְשִׁיבָה בַּסְּפָה בְּחַג הַסְּכוּת, נִצְטוּנוּ בַּתּוֹרָה בַּפְּסוּק שֶׁבְּפָרְשַׁת אֶמֶר "בַּסְּפַת
תָּשׁוּבוּ שְׁבַעַת יָמִים כָּל הָאֲזָרַח בְּיִשְׂרָאֵל יָשׁוּבוּ בַּסְּפַת", וְדַרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל
מִלְשׁוֹן הַפְּסוּק - 'תָּשׁוּבוּ' כַּעֵין תְּדוּרוֹ, כְּלוֹמֵר שְׁאֵנָחְנוּ מִצִּיּוֹם בְּחַג הַסְּכוּת
לְשַׁבַּת בַּסְּפָה בְּאוֹתָהּ צוּרָה וְהַנְּהִיגָה כְּמוֹ שְׁאֵדָם עוֹשֶׂה בְּדִירָה הַעֲקָרִית שְׁלוֹ
בַּשָּׂרָר יָמוֹת הַשָּׁנָה.

וּמִכֶּה לְמָדוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל שְׁכָל שְׁבַעַת יָמֵי חַג הַסְּכוּת, עוֹשֶׂה אָדָם אֶת בֵּיתוֹ עֲרָאִי
וְאֶת סִפְתּוֹ קָבַע, שְׁיַעֲשֶׂה אֶת הַסְּפָה לְדִירָה הַעֲקָרִית שְׁלוֹ וְאֶת בֵּיתוֹ שְׁלֹ כָּל הַשָּׁנָה
לְמָקוֹם עֲרָאִי, וְלִכְךָ צְרִיכִים לַהֲנִיחַ בַּסְּפָה אֶת הַכְּלֵי בֵּית הַשְּׁלַחֵן וְהַכְּסָאוֹת הַיְפִים
וְהַחֲשׂוּבִים שְׁיֵשׁ לְאָדָם בְּבֵיתוֹ.

**וּכְמוֹ שֶׁבְּדִירָה שְׁלֹ כָּל הַשָּׁנָה אוֹכְלִים שׁוֹתִים, שׁוֹהִים וְיֹשְׁנִים בָּהּ, כֶּה צְרִיךְ
בַּסְּפָה לַעֲשׂוֹת בָּהּ כָּל אֵלוֹ, כָּל שְׁבַעַת הַיָּמִים.**

וּמִפְּנֵי שֶׁקִּדְשַׁת הַסְּפָה הִיא גְּדוּלָה עַד מְאֹד, כָּתַב הַמְּשָׁנָה בְּרוּרָה (ס"ק ב) שְׁרָאוּי
לְמַעַט בָּהּ בְּדַבְּרֵי חַל וּבּוֹדָאִי יִהְיֶה זֶהִיר שְׁלֹא לְדַבֵּר בָּהּ
לְשׁוֹן הַרְעָ וְרַכִּילוּת, אֶלֶּא דְבַרֵי תּוֹרָה וְקִדְשָׁה.

סעיף ב: מי שהיה עיף ונרדם מחוץ לספה, והתעורר לזמן מה באמצע שנתו, מה יעשה?

האוכל פרות ושותה מים, האם מחייב לאכול ולשתותם בתוך הספה? למדנו בסעיף א' שהספה היא מקום המגורים העקרי שלנו בחג הסכות, ולכן אוכלים בספה כל שבועת הימים ביום ובלילה כמו שרגילים אנו לאכול בביתנו כל השנה, והוסיף השלחן ערוך שישנים בספה כי היא דירתנו הקבועה לשבועת ימי הסכות. ואף שינת עראי שאדם ישן לזמן קצר ולא מתכנן לשינה קבועה וממשכת, אף היא אסורה מחוץ לספה. ולכן פסק המשנה ברורה (ס"ק י) שמי שהיה עיף מאד ונרדם מחוץ לספה, כאשר יתעורר תיב מיד ללכת לספה ולהמשיך לישון בה.

הלכה זו נאמרה לגבי שינה מחוץ לספה, אבל לגבי חיוב אכילה בספה, אדם האוכל אכילת עראי לא קבועה כלומר שרוצה להכניס קצת דברי מאכל לפיו, כתב השלחן ערוך שמתר לאכל מחוץ לספה. וכמות האכילה שנחשבת עראי ולא קבע, כתב השלחן ערוך, שבאכילת פת או מיני מזונות הוא עד שעור של כביצה, אבל יותר משעור כביצה נחשב פאכילת קבע וצריך לאכל זאת דוקא בספה.

ושאר מאכלים כגון אכילת פרות ושתית יין ומים וכדומה, אכילתן נחשבת תמיד כאכילת עראי, כי הדרך לאכול עראי שלא בקביעות סעדה ומקום, ומתר לאכלם מחוץ לספה. אמנם המשנה ברורה (ס"ק יג, טו) הביא שיש מן הפוסקים שמחמירים שאף מי ששותה יין בקביעות או קובע עצמו לאכל בשר או דגים או גבינה וכדומה, שיש לעשות זאת בספה דוקא ולא בחוץ.

אמנם הוסיף השלחן ערוך, שמי שמחמיר על עצמו שלא לשתות אפלו מים מחוץ לספה, הרי זה משבח.

סעיף ג: איזה דין נלקח מליל הסדר שתיבים לעשותו גם בליל יום טוב ראשון של חג סוכות?

מדוע אסור לאכל סעדה בליל חג הסוכות לאחר חצות היום?

לפי מה שלמדנו עד עכשו, עולה לנו שיוכל להיות שכל ימי חג הסוכות אדם יאכל מחוץ לסוכה, שהרי אם אינו אוכל שעור אכילת קבע (יותר מכביצה) מהפת אינו צריך סכה כלל מעקר הדיו, וכן לגבי שאר המאכלים שלא שיה בהם קביעות סעדה גם בשעור גדול.

אמנם יש יוצא מן הכלל אחד המחייבנו אכילה בסוכה לפחות פעם אחת בחג הסוכות! תכמינו ז"ל קבלו ללמד לגבי מצוות סוכה בגזרה שנה 'חמשה עשר' 'חמשה עשר' ממצוות אכילת מצה בפסח, שכמו שבליל הסדר יש מצוה מיחדת של אכילת פזית מצה, כך בליל ראשון של סוכות יש מצוה מיחדת של אכילת פזית פת בסוכה, ולכך בליל יום טוב ראשון של סוכות חייבים לאכל בסוכה פזית פת, ואינו יכול לפטר עצמו באכילת פחות משעור ביצה מחוץ לסוכה.

המשנה ברורה (ס"ק כב) מביא, שמי שיש לו בליל יום טוב הראשון של חג הסוכות, יותר משעור פזית פת, נכון שיאכל פת בשעור גדול יותר שהוא כביצה, משום שיש פוסקים הסוברים שפיון שיש בלילה הראשון חייב של אכילה, ואכילה חשובה של פת תמיד היא ביותר מפזית.

דבר מענין מוסיף הרמ"א בשם הפוסקים, שפיון שלמדנו חייב מיחד זה של אכילה בסוכות ממצה, יש ללמד מזה עוד הלכות שנאמרו באכילת מצה, א. בליל הסדר מקפידים לאכל הכזית מצה בלילה ממש ולא קדם וכן לאכל אותו קדם חצות, כך בליל יום טוב ראשון של סוכות יש להקפיד לאכל את הכזית פת בסוכה בלילה ממש ולא קדם, ועד חצות ולא אחרי.

ב. בערב פסח סמוך ליום טוב נמנעים מלאכל [פת וכדומה] כדי שיוכלו לאכל את הכזית מצה לתאבון, אם כן כך גם לגבי ערב חג הסוכות סמוך ליום טוב, יש להמנע מאכילת [פת וכדומה] כדי לאכל את הכזית פת בסוכה לתאבון.

פרק קל

שיר

הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קְרֵאתֶיךָ
 ד': ד' — שְׁמֵעָה בְּקוֹלִי
 תִּהְיֶינָה אֲזַנֶיךָ קֹשְׁבוֹת לְקוֹלִי
 תַּחֲנוּנָי: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְיָ ד' מִי
 יַעֲמֵד: כִּי עֲמָךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּתְּנָא:
 קוֹיִתִי ד' קוֹתָה בְּפִשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֲלֵתִי:
 בְּפִשִׁי לִד' — מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים
 לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל ד' כִּי עִם ד'
 הַחֶסֶד וְהַרְבֵּה עֲמוֹ פְּדוּת: וְהוּא יִפְדֶּה
 אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

Dirshu
 דרשו ד' ועזרו
 קרו עולמות הילדים
 ועידוד לימודי המורה

לקבלת לוח 'הדף היומי בהלכה' 02-5609000

